

Homilie Allerheiligen 2017

Met het licht van de paaskaars werden hier veel mensen in ons midden gebracht,
in liefde gedragen,
met zorg omringd,
en in een warme gloed van leven geplaatst.
Want de stenen hier vooraan zijn niet langer koud en kil,
maar stralen geborgenheid en nabijheid uit.
Zovele namen werden hier genoemd,
veel meer worden zij gekoesterd en wellicht nog dagelijks gemist.
Een partner, een broer, een ouder of een kind, een vriend of vriendin.

Bij het licht van de paaskaars droegen we ook dat ene kruisje, zonder naam.
Of liever: dat ene kruisje van zovele mensen, gekend of ongekend.
Zoveel zalige mensen die wij – op Allerheiligen – bijzonder gedenken.
Zijn zij dan de heiligen van vandaag?

Beste mensen,
in de uitvaartliturgie van het voorbij jaar of langer geleden
hebben we met liefde en genegenheid over hen gesproken.
We hebben hen gezegend en bewierookt.
Niet omdat zij heiligen waren... of toch?

Ik denk dat het inderdaad op een dag als deze niet alleen gaat om die grote heiligen.
In de lijst van Jezus' zaligsprekingen gaat het ook niet om topmodellen die zalig
worden geprezen.
Zalig noemde hij die mensen, niet omdat ze verdriet kenden,
wel omdat ze wisten wat verdriet was
en zo ook het verdriet van anderen konden begrijpen.
Zalig noemde hij die mensen die hun hart zuiver wilden houden
en vrede zochten.
Zalig en gelukkig zijn bij hem diegenen die opkomen voor het geluk van mensen.
De zaligsprekingen van Jezus zijn dus zeker geen verheerlijking
van verdriet of ellende,
maar ze helpen ons om een evenwicht te vinden en te leven vanuit verbondenheid.
De 'zaligsprekingen' leggen een link tussen
enerzijds allen die ons, generaties lang, zijn voorgegaan op de weg naar de hemel
en anderzijds de levenden die - hier en nu -
in hun doen en laten,
in hun manier van zijn,
iets van die hemel zichtbaar maken
midden onder ons.

Heilige mensen zijn dus
ook die eenvoudige mensen aan wie wij terugdenken,
die met ons leven verweven blijven.

De wierook waarmee we hen hebben omringd
zijn de wolken van dankbaarheid en genegenheid,
wolken die ons hun kleinsmenselijke kanten stilaan doen uitvegen,
want de liefde blijkt steeds sterker te worden.

De druppels van het doopwater waarmee wij hen hebben besprenkeld
zijn een zegen voor ons leven om verder met hen verbonden te blijven.

Terugdenkend aan hun leven, krijgen wij immers een klaardere kijk
op het goede dat zij hebben uitgedragen.
En beseffen we meer een meer dat zij een zegen zijn voor ons,
dat zij voor ons "heilige" mensen zijn.

En het klopt, de uitdrukking "van de doden niets dan goed".
Zeker in dagen als deze steken we – meer dan anders nog –
kleine mensen de hoogte in.
Juist daarom willen wij naast verdriet ook dankbaar zijn.
-Dankbaar omdat het voor God niet nodig is dat mensen heldendaden zouden
presteren om heilig te worden.
-Dankbaar om te mogen vertrouwen in een God
voor wie het leven zoveel belangrijker is dan dood
en dus mensen in liefde laat verder leven, ook wanneer zij gestorven zijn.
-Dankbaar om het geloof in een God die van mensen houdt
omdat ze in hun bestaan gewoon het goede doen.
-Dankbaar omdat zo Gods diepe bedoeling met de wereld, met de schepping,
met de mens kan doorbreken.

Wij kennen wij ze allemaal:
die grote en kleine heiligen, de heiligen van vandaag, zalige mensen.
Aan hen allen is deze dag gewijd.

Laten we deze dagen dan maar intens benutten
en ons geborgen weten in hun blijvende nabijheid,
al blijft het vermengd met de pijn om het gemis.
Laten wij ons geborgen weten in liefde die de grens van de doodt overschrijdt.

Zo wordt ook gezongen in psalm 23.
Mogen wij bij het beluisteren van dit lied,
de kracht, het geloof en het vertrouwen ervaren van die God die ons tot leven zoent.